

Ахмедъ. Петъ лири иска коконата, че си купи златно дилавчи за роклята, не чувашъ ли?

Биконсфилдъ. Какво? Не чувамъ ли? (олавя го за ухото) Петъ лири за дилавче ли? Гиди Московецо (ударва го по врата) На ти петъ лири! Ха на вѣнъ!

Ахмедъ. (като бѣга) Олеле! . . . (пада и става на бързо) и московецъ станахъ.

Биконсфилдъ. Да му дамъ петъ лири, тамамъ му намѣри врѣмето. Не стига дѣто си потрошихъ и последнята аспра, да помагамъ на Султана, ами дошелъ да ми иска. . . .

Я В Л Е Н И Е III.

Същия, Хенри (съ чанта).

Хенри. (като му подава една телеграма) Заповѣдайте ваше превъсходителство.

Биконсфилдъ. (приема го и бърка въ джоба си) Но, нѣмамъ при себѣ си, утрѣ щъ ти дамъ.

Хенри. (като излиза) Ти се давашъ на турцитѣ.

Биконсфилдъ. (отваря телеграмата и чете) Вчера заранъ рано, когато Османъ паша искалъ да побѣгне, съ сичката си войска изъ Плѣвенъ, билъ веднага обкръженъ отъ московларъ и слѣдъ една кървава битка раненъ, падналъ робъ съ сичката си войска въ московски рѣцѣ; това е пропастъ за държавата ми. Какво да правя? Притечете ми на помощъ!

Султанъ Хамидъ.

Итъ изъ е пити! Отиде Турското царство! И Плевенъ превзели, Османъ паша робъ съ сичката си войска! Ела съ! Сто хиляди войска, да подпадне въ руски рѣце?! Ужасно приключение? Но сега какво остава? Нищо друго, освѣнъ руситѣ да влѣзатъ и въ Костантинополъ. Тогава . . . нашитѣ заеми, Английскитѣ милиони, гдѣ отидохъ? Подобни приключения, щѣтъ ми скратѣтъ животътъ . . . Умъ не остана въ главата ми да размишлявамъ: какъ да ся помогни на тѣзи славни Мохамедови потомци! Но на тѣхната пропастъ причина сѣ Българитѣ, за тѣхъ падатъ